

**VUČKO
UVEK NAĐE
NAČIN**

LIZI HARISON

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Lisi Harrison

WHERE THERE'S A WOLF, THERE'S A WAY

MONSTER HIGH and associated trademarks are owned by and used under license from Mattel, Inc.

Copyright © 2011 by Mattel, Inc. All rights reserved.

Translation copyright © 2015 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Sindi Lederman, Garetu Sanderu,
Eriku Hardiju i ostalima iz strava
kreativne ekipe MONSTER HIGH.
Zbog vas kandža nije nadžak.*

U ovoj knjizi su svi događaji i likovi, živi ili mrtvi, izmišljeni i svaka sličnost sa stvarnim ljudima ili događajima sasvim je slučajna.

SADRŽAJ

- Prvo poglavlje: *Vučica i jagnje* 11
- Drugo poglavlje: *Preplaši ili beži* 19
- Treće poglavlje: *Pod uticajem* 39
- Četvrto poglavlje: *Muškarci iz čopora* 53
- Peto poglavlje: *Mesto na kome bi trebalo
da je srce želi ono što mesto
na kome bi trebalo da je srce želi* 69
- Šesto poglavlje: *Muke s mamom* 75
- Sedmo poglavlje: *Podela, tuširanje i brijanje* 83
- Osmo poglavlje: *Odbeglo čudovište* 91
- Deveto poglavlje: *Plen zove* 97
- Deseto poglavlje: *Gospodar buva* 107
- Jedanaesto poglavlje: *Odgagalepila* 117

Dvanaesto poglavlje: <i>U prolazu</i>	121
Izgubljeno poglavlje (<i>Čiji baksuzni broj nećemo spominjati</i>)	141
Četrnaesto poglavlje: <i>Jedi meso, moli, voli</i>	143
Petnaesto poglavlje: <i>SDA-ovka do srži</i>	153
Šesnaesto poglavlje: <i>GO</i>	165
Sedamnaesto poglavlje: <i>Kuršlus</i>	171
Osamnaesto poglavlje: <i>Burna bratoromansa</i>	179
Devetnaesto poglavlje: <i>Džo Poljubacović</i>	187
Dvadeseto poglavlje: <i>Mama kamiondžija</i>	199
Dvadeset prvo poglavlje: <i>Uključ-isključ</i>	215
Dvadeset drugo poglavlje: <i>Rast kose</i>	225
Dvadeset treće poglavlje: <i>Strašan smor</i>	229
Dvadeset četvrto poglavlje: <i>Napad velikog čopora</i>	235
Dvadeset peto poglavlje: <i>Šokantna promena</i>	247
Dvadeset šesto poglavlje: <i>Akcija Džekson</i>	251
O autorki	257

PRVO POGLAVLJE

VUČICA I JAGNJE

Mesec – blago zakrivljen polumeseč – postaće pun tek za nekoliko nedelja. Nije vreme za skrivanje. Ona se ne menja. Ne muči je mesečna borba s brzim rastom dlaka, neutoljivom glađu i krajnjom razdražljivošću. Ipak, Klodin Vulf je u mračnoj jaruzi i trči da spase živu glavu.

„Usporite!“, zarežala je petorici mladića sportske građe, kao s kataloga *Džeja Krua*, koji su oblikovali zaštitni romb oko nje dok su dahćući jurili kroz šumu. Radničkim čizmama isprskanim blatom neumorno su tabanali po zemlji pokrivenoj grančicama. Ne bi prošao ni minut a da se jedan od njih ne zakune da će štititi Klodin, da će žrtvovati život zarad njenog. To bi bilo veoma slatko – čak romantično – da su takmičari u *Savršenoj nevesti*. Ali pošto su joj braća, to sve više nervira.

„Stopala me ubijaju!“, zadahtala je.

Hauldon,* iliti Don, za šezdeset osam sekundi najstariji od trojki, osvrnuo se preko ramena i narandžastosmeđim očima pogledao Klodinine špicaste zlatne čizme do članka. „Ja bih tebe ubio da me strpaš u tako nešto.“ Okrenuo se prema šipražju pred njima. „Kao da je obućar napravio mesto samo za jedan nožni prst.“

Hau, srednji brat, zacerekao se. Da je Haulin, ili Lina, najmlađa od trojki, s njima, shvatila bi Donovu uvredu i dopunila je svojom. Lina – kojoj bi bolje pristajao nadimak prznica – i sama ima probleme sa čizmama, zahvaljujući popravnom kampu *Erouhed*. Dok Klodin muče žuljevi, za Linin bol zaduženi su komandant drila, pištaljka u pet ujutru i grupne terapije za savladavanje besa. *Ahhh...* lakne joj pri samoj pomisli da joj je sestra, koja se može proglasiti ludom, osuđena na jednogodišnju kaznu.

„Nije ih napravio obućar!“, samo što nije ispljunula. „Dizajnirao ih je LAMB.**“

„Je l' zato trčiš tako looooooše?“, našalio se Klonor iza nje. Njegov nadimak je Nino jer ume da bude „olujan“ kao El ninjo.

Braća Vulf se nasmejaše.

„A šta je *tvoj* izgovor?“, poželega je da ga pita. Ali već je znala. Njene osjetljive vučje uši čule su psovke koje bi Nino promumlao kad god bi naleteo na granu.

Pošto je napunio trinaestu, njenom najmlađem bratu krzno brzo raste. Žbunaste obrve, zalisci i čuperci crne

* Sva imena braće i sestara Vulf imaju za osnovu *Howl* – zavijanje ili *Claw* – kandža. (Prim. prev.)

** Engl.: *Lamb* – jagnje. (Prim. prev.)

kose uvijaju mu se pred tamnim očima kao morska trava. Ništa što se ne može rešiti šnalicama ili gelovima za kosu, ali Nino to odbija. Celog života je čekao da dobije krzno kao veliki momak i neće dozvoliti da ga nekoliko udaraca u lice natera da bude ćosav.

„Jao“, zacvile Klodin. Bol zbog odrane pete naterao ju je iz sprinta u galop. *Je li teško izvući fleke od krvi iz kože? Da je samo Lala ovde. Ona to zna.* Ali nijedna drugarica joj nije tu. U tome je nevolja... pa, jedna od nevolja.

„Nastavi, Klodin“, podstakao ju je Roks i uhvatio je oko struka da je povuče. Lišće i duge senke stapali su se u pruge crnila. „Samo što nismo stigli.“

„Ovo je tako glupo.“ Delom je šepala a delom trčala, pridržavajući ljubičastu haljinu s trakama na leđima. „Čak i ne znamo da li nas neko juri...“

„Ne, *glupo* je kad devojka trči u jagnječim čizmama“, odbrusio je. „Očigledno su napravljene za papke, a ne za nožne prste.“

Dečaci zaurlaše od smeha. I Klodin bi se možda smejala da joj stopala ne pulsiraju u ritmu tehno muzike. Umesto toga, iskoristila je Roksovu suludu primedbu da prestane da trči i ošine ga pogledom.

Rođen kao Haulmilton, Klodinini mlađi brat dobio je nadimak zbog svojih neviđeno glupih opaski.* Ali ono što mu nedostaje u glavi, nadoknađuje brzinom – brzinom koja obara rekorde i od koje vilice padaju kao fioke, brzinom od pedeset šest kilometara na sat. Sve što mora da radi da

* Idiom glup kao noć na engleskom glasi *dumb as rocks*, glup kao kamen. (Prim. prev.)

bi dobio prelazne ocene jeste da ostane u školskoj trkačkoj ekipi – i zadrži status zvezde. Što i čini, pa je tako najbrži član porodice ujedno onaj koji najsporije kapira.

„Nastavite dalje!“, zarežao je Haui dok su ostali grabili napred.

Ostali SDA-ovci ih stalno zadirkuju zbog njihovih kršćenih imena. Ali duboko u sebi, ona i njima smetaju. Ozbiljno, šta li su njihovi roditelji zamišljali? Decu normalaca ne zovu Norman, Norma, Normandi ili Normina. Čemu onda potreba da se deci Vulfovih nameću imena koja počinju s *Haul* i *Klo*? Dovoljno je ponižavajuće kad si devojčica dlakavog vrata. Zar njeni roditelji nisu mogli bar da *pokušaju* da im život učine manje sramotnim?

Roks je šaljivo odalamio Klodin po dupetu. „Požuri, jagnje.“

Režeći, ponovo je zašepala i u sebi psovala što dan nije ispao onako kako je trebalo.

Četvrtku, četrnaesti oktobre, proklinjem te! Prevario si me! Odsad moja godina ima trista šezdeset četiri dana.

Nije trebalo tako da bude. Raspored je bio utvrđen. Posle škole i temeljne depilacije tela, trebalo je da se s Lalom i Blu odveze limuzinom do oregonskih pešćanih dina. Tamo bi se našle s Kleo i urednicom asesoara *Tin voga*. Prvo je ekipa frizera i šminkera trebalo da skočka Klodin, Blu i Kleo za fotografisanje. Po Lalinim uputstvima, stilisti bi ih ukrasili neprocenjivim draguljima iskopanim iz groba Kleine tetke. Zatim bi ih slavni fotograf Kolin Vanberbintengarden fotografisao na kamilama za modni dodatak o kairskoj visokoj modi. Zatim bi nazdravili njihovoj budućnosti u svetu mode, krišom bi otpile nekoliko

gutljaja šampanjca – iliti „vode za manekenke“ – pa se limuzinom vratile u Salem. Sutradan bi drugovima iz razreda pričale dogodovštine sa snimanja, na kojima bi im zavideli. A mesecima kasnije, njihova egzotična lepota bila bi dostupna na svim kioscima – odštampana na debelom sjajnom papiru u izdanju kuće *Konde nast*.

Ali nisu stigle do peščanih dina. Nisu se skockale. Nisu ni okusile vodu za manekenke. I fotografije im nikad neće biti objavljene na sjajnom papiru.

Proklet bio četvrtak četrnaesti.

Za vreme vožnje, ona, Lala i Blu tražile su TMZ na televizoru ravnog ekrana u limuzini kad su naletele na specijalnu emisiju pod nazivom *Moj komšija zombi*. U emisiji su se pojavile sve tri, kao i Klodinin brat Klod i njihovi brojni SDA prijatelji. Dotle neviđen uvid u tajni život salemskih čudovišta trebalo je da se emituje samo pod uslovom da im lica budu zamrljana, domovi skriveni i imena nespomenuta.

Ali sve je bilo tamo, jasno kao sok „kristal lajt“. I to u visokoj rezoluciji. Bez ijedne mrlje. Bez ijednog crnog kvadrata. Njihov pravi identitet – identitet koji SDA-ovci mukotrпно skrivaju pokolenjima – emitovan je po celom gradu. Umesto da se šepuri na proslavi posle snimanja, ona šepa do skrovišta porodice Vulf.

Četvrtak četrnaesti gori je od petka trinaestog!

Lica su im sad sigurno svuda na internetu i mreži *Asošijeted pres*. A šta je najgore? Kleo de Nil, Klodinina *bivša* najbolja drugarica, mora da ima neke veze s tim. Ako se dokaz krije u puding, onda je to poslastica puna gromuljica.

Prva gromuljica: Frenki Štajn je odigrala zapaženu ulogu u produkciji *Mog komšije zombija* i time stekla veliku popularnost kod SDA-ovaca. Kleo je shvatila da je njen status glavne ribe ugrožen, pa je rešila da namesti Frenki.

Druga gromuljica: Kleo je okrenula leđa SDA-ovcima i preko noći postala najbolja drugarica s Beki Maden, normalnom rešenom da uništi Frenki Štajn jer joj je otela dečka.

Treća gromuljica: Kleo je odbila da se pojavi u *Mom komšiji zombiju*, što dokazuje da je znala da će taj snimak raskrinkati SDA-ovce.

Teško je zamisliti da bi Kleo ugrozila celu SDA zajednicu. Ali kao što je Klodinina majka uvek govorila: „Ljudi čine nezamislive stvari kad su nesigurni. Samo pogledaj Hajdi Prats.“ Klodin bi se uzvrpoljila kad njena majka, trudeći se da bude u trendu, govori o pop kulturi – pogotovo kad pogrešno izgovara imena slavni ličnosti. Ali Harijet je u pravu: Kleina nesigurnost, kao i Hajdina, navela ju je na nezamislivo.

Ipak, kako je mogla?

Klodin je ubrzala, pokušavajući da pobegne od svog besa. Bol od žuljeva nije ništa u poređenju s bolom zbog noža u leđa. Visoke potpetice su joj propadale u meku zemlju, a korpe veličine C su u mahnitom stanju. Bilo bi joj mnogo lakše da ima „puma“ patike i sportski brus, ali naterana je u bekstvo čim je iskoračila iz limuzine. Dotad je emisija već bila emitovana i SDA-ovci su se razbežali.

„Zar nismo mogli bar da spakujemo torbu-dve?“, pitala je Klodin, izlažući se opasnosti da joj komarci ulete u usta.

„Zar nisi mogla da *ne* osvaneš na televiziji?“, odvratio je Don. Najbolji đak u razredu *jeste* u pravu, kao i obično.

„Nisam znala da su nam smestili!“

„*Trebalo je da znaš*“, progundao je.

„I Klod je to uradio“, dodala je Klodin bez griže savesti. Don se nikad ne bi naljutio na Kloda – on je najstariji.

„Uradio sam to da bih pazio na *tebe*“, odvratio je zadihano. Fudbalska zvezda Klod je bolji u kratkom sprintu nego u trčanju na duge staze. „Da se uverim da nije zamka.“

„I vidi kako je to ispalo“, narugao se Haui.

Klod ga je šaljivo tresnuo po ruci. Haui mu je vratio.

Klodin već nedostaju devojke. *Nema više tračerskih partija, smeha od koga stomak boli, razmene odeće, zajedničkog spavanja i izvlačenja pramenova, takmičenja u iscertavanju noktiju ili profesionalne depilacije u spa-centru.*

Stegla je pesnice i brže potrčala. Svaka grančica koja joj je pukla pod čizmama bila je normalac uskih shvatanja. *Isterani iz svojih kuća. Nema više interneta. Nema više televizije. Nema više trčanja pored reke uz Bluine sjajne plej-liste. Naterani na skrivanje. Život u strahu.* Klodin je brže potrčala. *Krc. Krc. Krc.*

Ptice su uplašeno uzletale. Glodari utrčavali natrag u rupe. Lišće šuštalalo.

Već se vidi čistina. Njihova majka Harijet biće tamo da ih odvede na sigurno.

„Možda bi trebalo da pokupimo mamu i vratimo se kući“, pokušala je Klodin. „Možda je vreme da stanemo u svoju odbranu umesto da se plašimo...“

„Ne *plašimo se*“, ispravio ju je Haui. „Tata nas je zadužio da pazimo na tebe i mamu dok on nije tu, to je sve.“

Klodin je prevrnula očima. Ista priča iz dana u dan. Dečaci moraju da štite devojčice. Ali ova devojčica ne želi

zaštitu. Ona želi da se vrati kući i suoči se s Kleo. Želi da proveri mejl i vidi ko je potvrdio dolazak na njenu žurku nestašne šesnaestogodišnjakinje (koja šesnaestogodišnjakinja želi da bude *slatka*?). Želi da dugo ostane pod mlazom tople vode.

„Vi ostanite s mamom, a ja ću se vratiti“, nastavila je.

„Ne. Mi smo čopor“, odgovori Klod. „A čopori...“

„Čopori ostaju zajedno“, izgovorili su podrugljivo uglas.

„Nastavi. Skoro smo stigli“, naloži Klod.

Klodin se ujela za donju usnu i uradila kako joj je rečeno. Ali trpeljivost zbog toga što se prema njoj ponašaju kao prema detetu istanjila se kao i njene čarape. Neka zaborave na to da štite *nju* – šta je s njihovim domom? Njihovim pravima? Njihovom *slobodom*? To bi trebalo čuvati više nego nju.

U daljini su videli Harijetinu priliku sportske građe. Kao i uvek, mahala je deci da priđu, nečujno im poručivala da požure. Klodin je ubrzala iz navike, ali još joj nije proradio nagon za bekstvo. Umesto toga, želela je da se ukopa u mestu i bori. A što ne bi? Samo je nekoliko nedelja deli od šesnaestog rođendana, prestara je da sledi čopor. Vreme je da preuzme vlast nad svojim životom, da pokaže porodici da je ona nešto više od još jednog blistavog krzna.

Vreme je da ova Vučica i njeno jagnje zastrane.

DRUGO POGLAVLJE

PREPLAŠI ILI BEŽI

Iscrpljena i u bolovima od – kako joj se činilo – viščasovnog trčanja i skrivanja iza drveća, automobila i bandera, Frenki se srušila na kameni kauč u podzemnom skrovištu SDA-ovaca i podlegla težini svojih kapaka. Kao i uvek, jazbina miriše na kokice i vlažnu zemlju. Vrteška iznad nje je u sumrak prestala da se okreće, ali poznati glasovi i dalje plutaju oko nje. Nije prva stigla.

Jesu li joj roditelji tu? Jesu li bezbedno stigli? Zar je Bret zaista kriv za ovo?

Frenki je pokušala da ne misli na njega da ne bi zavarničila. A ne sme da varniči. Mora da sačuva i poslednju trunku snage za slučaj da ponovo mora da trči.

Prsti su joj pali na iscepan porub staromodne kantri suknje. Na dodir je iskrzan i blatnjav – suknja svakako ne

može više da se nosi. Slabašno se osmehnula. Bar je nešto dobro ispalo iz svega ovoga.

„Jesi li dobro?“ Frenki je čula poznat muški glas i nanjušila bombone od narandže. Naterala se da otvori oči. Nema nikoga.

„Bili?“

Izvukao je pramen crne kose zapetljan u Frenkine trepavice i nežno joj ga zadenuo iza uva. „Da“, odgovorio je blago.

Pokušala je da se uspravi. Njen nevidljivi prijatelj uhvatio ju je za rame i naterao je da se nasloni. „Odmori se.“

Policijske sirene zavijaju iznad njih. Svi su se приметно stišali dok nisu utihnule.

„Moram da se izvinim“, uspela je da promumla.

„Niko te ne krivi.“

Frenki je sumnjičavo uzdahnula.

„Istina je. Uradila si sve što si mogla da nas zaštitiš. Svi to znaju. Bret nas je prevario. Nije samo tebe obmanuo...“ Bili je nastavio da priča. O tome kako Bret nije za nju. Kako ju je iskoristio zbog svoje filmske karijere. Kako nikad nije trebalo da veruje normalcu koji nosi majice s likovima čudovišta.

Frenki je klimala glavom da pokaže Biliju da je jednako ogorčena. Ali, da je bila iskrena, rekla bi mu da Bret nije samo izneverio njeno poverenje kad je *Kanalu dva* dao nezamućen snimak. Slomio joj je srce.

Podzemna jazbina počela je da se puni redovnim, mada prestravljenim SDA-ovcima. Ushodali su se, previše nervozni da bi sedeli na kamenim stolicama. Živčanim koračanjem su povremeno zaklanjali lampione koji su visili s kuka na tavanici, što je stvaralo vrtoglavi utisak stroboskopa.

Džekson je grickao donju usnu dok mu je mini-ventilator duvao neravne šiške sa čela. Pored njega, Blu je skinula rukavice bez prstiju i mazala krljušt hidratantnim mlekom. Djus je skinuo zelenu kapu da bi se zmiije na njegovoj glavi protegle. Lala, bleđa nego inače, zatvorila je rubin-crveni suncobran i brzo se pridružila njihovoj grupici. Džulija ih je pozdravila slatkim zombijevskim piljenjem iza mačkastih naočara.

U normalnim okolnostima, iz njihovog kruga bi se širilo živahno ćaskanje i razlivalo po sobi kao promućkan gaziran sok. Ali večeras je razgovor bezbojan. Umesto veselih doskočica, razmenjuju poglede kojim pitaju *Šta ćemo sad?*, uz simfoniju grickanja noktiju, lupkanja nožnim prstima i prigušenih jecaja.

Bili povuče Frenkin prst. „Hajde da se pozdravimo.“

„Idi ti“, odgovorila je. Previše se stidi da se suoči s prijateljima. Ne samo što nije uspela da oslobodi SDA-ovce već joj se Bret stvarno sviđao, pa je sve navela da pomisle kako se i ona njemu sviđa.

Bili joj je stisnuo ruku pre nego što ju je pustio. „Dobro, odmah se vraćam.“

Frenki je pustila da joj se oči ponovo zatvore i slušala kako je poznati glasovi preplavljaju kao strujni talasi.

„Ko b' rekô da je Bret takav podvodač?“, rekla je Blu s australijskim naglaskom izraženijim nego inače. „Misl'la sam da je pravi ortak.“

„Pa, zbog tog 'podvodača' moram da se vratim u Grčku“, promrmljao je Djus.

„Na koliko?“, pitao je Bili.

„Nemam pojma. Dovoljno dugo da me trener izbaci iz košarkaškog tima.“

„Zna li Kleo?“, upita Lala.

Iznenadno lupkanje drvenih potpetica i dašak parfema od ambre preduhitrili su Djusov odgovor.

„Čaooo“, zapevušila je Kleo, lepršavo kao da su se okupili na kafi s mlekom.

„Kuuuuul frizuuuura“, rekla je Džulija sanjivo, videvši da se Kleo skockala za kamere. Zombijevka nije primećivala rastuću napetost.

Frenki je htela da proviri, ali nije mogla da otvori oči. Činilo joj se da joj desetak visećih minduša visi na trepavicama.

„Hvala! Upravo dolazim sa snimanja za *Tin vog*“, objavila je Kleo. Zastala je načas pa pitala: „Šta je s Frenki?“

„Samo mora da odspava“, uverio ju je Bili. „Biće dobro.“

„Stvarno? Meni izgleda zelenkasto.“ Kleo se zakikotala.

Vrhovi Frenkinih prstiju su se ugrijali, ali nisu zavarničili. Da joj je ostala trunčica snage, uvila bi kraljevsku *rimuje se s ručka* kao mumiju toliko čvrsto da bi joj spale veštačke trepavice. *Šta ona uopšte radi ovde? Ona čak nije na snimku.*

„Šta ti hoćeš?“, upita Lala.

„Došla sam da sperem ljagu s imena“, odgovorila je Kleo i glas joj je postao ozbiljan. „Gde je Klodin?“

„Niko ne zna.“ Bili je uzdahnuo. „Ne javlja se na mobilni.“

„U svakom slučaju, zar ne misliš da bi trebalo da se *izviniš?*“, prosikta Džekson.

„Kleo da se *izvini?*“, naruga se Djus. „To se neće desiti.“

„Upravo tako, Djuse, zato što *nisam* ništa uradila.“

„Gluposti!“, breknula se Blu. „Uništila si nam život da bi zadivila svoju novu najbolju druga...“

„Ka!“ Kleo lupi drvenom potpeticom. „Beka Maden mi nije najbolja drugarica!“

„Pa, trebalo bi da bude jer smo nas dve završile“, odvrati Blu.

„Hoćeš li me pustiti da završim?“, pitala je Kleo i podbočila se.

Svi su učitali.

„Priznajem, bila sam ogorčena što ste izabrale film umesto mog snimanja za *Tin vog*“, počela je Kleo. „Udružila sam se s Bekom da izbrišemo film s Bretovog kompjutera kako ne bi mogao da se emituje. Znam, nije kul. Samo sam htela da se manekenišem s najboljim drugaricama tako da sam, tehnički, imala dobre namere.“

Džulija je odobravajući zapevušila.

„Ali zašto si se udružila s Bekom?“, pitala je Lala.

„Ona zna Bretove lozinke.“

„Zašto *ona* nije htela da se film emituje?“, zanimalo je Džeksona.

„Koga briga? Znam zašto ja nisam htela, a njeni razlozi me ne zanimaju.“

Vrhovi Frenkinih prstiju bili su vreli kao da su joj obrazi pocrveneli. *Ona* je Bekin razlog.

„U svakom slučaju, kad sam čula da *Kanal dva* neće emitovati film zato što su lica zamućena, pomislila sam da je sve zlatno“, nastavila je Kleo. „Vas dve biste došle na snimanje, a ja bih prestala da se družim s Bekom i Hejli, koja je davež veći od Asuanske brane. Nisam imala ništa s tim! Kunem se Raom. Bila sam na oregonskim peščanim dinamama i spasavala živu glavu od stampeda kamila dok

se to dešavalo. Da mi Melodi nije ispričala šta se desilo, ne bih ni...“

„Kako je Melodi? Je l' neko pričao s njom?“, prekinuo ju je Džekson. „Moja paranoična majka mi je uzela mobilni.“

„Hej, hoćete li da čujete nešto uvrnuto?“ Kleo se nagla, želeći da im ispriča za novu normalku. „Znate li da kad ona peva...“

Blu ju je prekinula. „O, prestani da brbljaš i drži se teme. Jesi li nas bacila vukovima ili nisi?“

Frenki je poželela da vidi Klein izraz lica. Niko *nikad* nije tako razgovarao s njenim kraljevskim veličanstvom.

„Beka je radila sama“, uverila ju je Kleo. „Jedino što sam uradila pogrešno jeste što sam izabrala snimanje umesto našeg cilja. To je sve. Nikad ne bih nekoga od vas izložila opasnosti. Čak ni za *Tin vog*. Kruna preko srca i neka istrulim u grobnici ako lažem.“ Zastala je. „Ima li pitanja?“

Niko nije rekao ni reč. Umesto toga, Frenki je čula cmakanje i pređenje koje poručuje da je sve oprošteno.

„Kuuuul frizuuura“, ponovila je Džulija sanjivo.

Kleo se zakikotala. „Hvala, zombijevko.“

Čekaj! Ja imam pitanje, pomislila je Frenki. Kad si rekla da je 'Beka radila sama', jesi li mislila bez tebe ili bez Breta? Je li Bret nedužan? Je li... jao! Stisak. Grč od zavrtnja. Ahhhh...

Telo joj je zapevušilo. Talasi, bleštavobeli od vreline, prolazili su joj kroz kičmu i jačali joj udove. Zgrčila je prste. Promrdala nožne prste. Otvorila oči. *Osećaju li se tako normalci kad pojedu šećer?*

Njen otac se naginjao nad njom i napeto škiljio kao da pokušava da joj pročita misli. „Kako je tatina savršena devojčica?“

Frenki je polako klimnula glavom i uspravila se. Majčine tople ruke pridržale su joj leđa.

„Mnogo smo brinuli za tebe“, rekao je Viktor. „Da nam Bili nije rekao gde si...“

„Frenki, još pet minuta i bila bi gotova“, objasnila je Viveka. „Gubitak pamćenja, koma...“ Odmahnula je glavom da izbací užasne misli.

„Evo“, rekao je Viktor ponosno. Crna torba od zakrpa, s krvavocrvenim ručkama, visila mu je s kažiprsta. „Za tebe.“

Zbunjena, Frenki je pogledala majku. Torba *jeste* naponska, ali ovo je čudan trenutak za poklone.

„Hajde.“ Viveka se osmehnula. „Uzmi je.“

Jazbina se punila roditeljima koji su trčali da zagrle decu.

„To je prenosiva mašina za punjenje“, objasnio je Viktor. „Drži je blizu tela i uvek ćeš biti napunjena.“

„Dizajnirali smo je po *Šanelovoj* torbi“, prošaputala je Viveka pobeđnički.

Frenki je okrenula torbu u rukama. Pršti od života. U ručkama se nalaze minijturni zavrtnji za vrat, a unutrašnjost ima više džepova od njenih vojničkih pantalona. Odmah je unutra stavila svoj ajfon četvorku, crno-zeleni novčanik „haradžuku lavers“, pudrieru sa štrasićima, kozmetičku torbicu „žestoka i besprekorna“, ružičasti privezak za ključeve sa slikom Ledi Gage i kesicu karamela s morskom vodom iz već zastarelog srebrnog ranca. Sve je divno stalo.

„Obožavam je celim prostorom na kome bi trebalo da mi je srce!“ Frenki se široko osmehnula i privukla roditelje u medveđi zagrljaj. Mirišu na hemikalije i gardenije – miris koji povezuje s ljubavlju.

„Prilično neuobičajen trenutak za slatke tinejdžerske izjave i zagrljaje, zar ne?“ Muški glas, dubok i melodičan, odjednom ispuni prostoriju.

Štajnovi su se odvojili i videli kako se ogroman monitor spušta s tavanice. Zaustavio se u sredini krcate sobe i ostao da lebdi tri metra iznad kamenog poda. SDA-ovci su brzo prestali da saosećaju jedni s drugima i usredsredili se na otmenog čoveka pod ogromnim suncobranom na ekranu. Nosi *Karherine* naočare za sunce koje odbijaju odraz i zlatni satenski ogrtač, ten mu je izuzetno preplanuo a na zalazanoj kosi vide se tragovi češlja. Snimak ne otkriva ništa o njegovom boravištu, vidi se samo lakirana drvena ograda neke jahte. U pozadini trešti pesma Džej-Zija. Žene se smeju. Šampanjske čaše se kuckaju.

„Oprostite, gospodine D.“, rekao je Viktor i prišao ekranu. „Samo smo veoma srećni što je Frenki bezbedna i...“

Muškarac na monitoru je prekrstio ruke na grudima i prekorno odmahnuo glavom.

„Izvinite“, promrmljao je Viktor pokorno.

Tri žene su prošle iza čoveka. Lupkaju potpeticama i nose toliko izrezane jednodielne kupaće kostime da sigurno ostavljaju mondrijanovske tragove sunčanja. Prevukle su dugim ružičastim noktima po potiljku gospodina D.

Posramljena, Lala je zagnjurila lice u šake.

Frenki se odvojila od majke i približila se drugarima.

„Kako li je dobio takav bronzani ten?“, pitala je Kleo Lala.

„Trideset sati u nizu u solarijumu“, prošaputala je.

„Mrzim te naprave“, umešala se Frenki setivši se svog ponižavajućeg električnog pražnjenja u spa-centru. „Osećala sam se kao u mrtvačkom sanduku.“

Kleo i Lala su se zakikotale.

„Ovaj, nešto mi govori da njemu to ne smeta“, dodala je Kleo.

Ponovo su se nasmejale.

Frenki nije shvatila šalu pa se okrenula i prošaputala u Bluine svetloplave kovrdže. „Ko je taj tip?“

„Lalin ćale“, odgovorila je Blu. „On je glavonja.“

„On je šta?“

„Mužjak kengura“, pojasnila je Blu.

Frenki je spojila obrve.

„Šef!“

„Oh.“

„Lukav je kao kanalizacijski pacov“, nastavila je Blu. „I mnogo je odvratn prema ribama, ako shvataš na šta mislim.“

Frenki je klimnula glavom kao da zna.

Gospodin D. se nakašljao. „Ostaviću precore za neki drugi put. Pretpostavljam da vam je dovoljna kazna što ste isterani iz svojih domova. Jesam li u pravu?“

Nekoliko roditelja je posramljeno oborilo glavu. Neki su šmrknuli da ne bi zaplakali. Frenki se povukla i sakrila iza Djusa za slučaj da gospodin D. traži žrtvenog jarca. Ali ne izgleda kao da ga zanima krivica. Srećom, niko ne izgleda tako. Krivica je luksuz koji više ne mogu sebi da priušte.

„Obavio sam neophodne pripreme“, izjavio je. „Moj brat Vlad će uzeti vaše mobilne telefone i lične isprave. Sredio sam da dobijete nove mobilne telefone, brojeve telefona i lične isprave kako niko ne bi mogao da vam uđe u trag.“

Ispred Frenki se stvori Lalin stric Vlad. Drži ogromnu crnu kesu. Visok je metar i po, ima grivu sede kose, nosi

okrugle naočare od kornjačevine i crno-belu usku majicu. Izgleda kao Endi Vorhol veličine „hepi mila“.

„Smicalica ili slatkiš.“ Vrhovi izbeljenih oćnjaka bocnuli su mu punu donju usnu kad je progovorio.

Varničavih prstiju, Frenki je potražila Bilija u gužvi. On joj je poklonio telefon. Ne može tek tako...

„U redu je“, rekao je Bili kao da joj je pročitao misli. „Neću to shvatiti lično.“

Stric Vlad je nakrivio glavu i podigao retke obrve kao da poručuje da požuri.

Frenki je posegnula u novu torbu i napipala telefon. Kao srećno štene koje pozdravlja gospodara, telefon se napunio od njenog dodira. O, kako će nedostajati jedno drugome.

„Vite, vite!“* požurio ju je stric Vlad.

Frenki je ubacila telefon u crnu kesu.

„I novčanik, Vatrena.“

Pošto ne voli da je iko kinji, Frenki je poželeda da mu pretvori biserne oćnjake u krnjotke. Ali nije trenutak da privlači pažnju na sebe. Zato je izvadila školsku legitimaciju i ubacila je u kesu. „Zadržaću novčanik“, odgovorila je.

„Mjau“, zamjauka stric Vlad. „Vatrena Štajn je progovorila.“

Frenki se podsmehnula tom nadimku; shvatila ga je kao kompliment. Namignuo joj je kao da možda i jeste kompliment, pa joj pružio crnu kovertu.

„Šta je to?“

„Novac za hitne slućajeve, nove isprave, raspored putovanja i poklon-kartica za novi ajfon koji se može podići u svakom *Epl storu* u svetu.“

* Franc.: brzo. (Prim. prev.)

„Raspored putovanja?“, upita Frenki. „Kuda ćemo?“

„Glumi bibliotekarku i sama istraži, Vatrena.“ Stric Vlad je pokazao na prostoriju punu SDA-ovaca koji čekaju na koverte. „Nisi mi jedina mušterija.“

Produžio je sa zloslutnom kesom do Kleo.

„Zaboravi, druškane.“ Privila je torbu na grudi. „Nisam uradila ništa – nisam bila na televiziji!“

Frenki je prevrnula očima i probila se u prvi red.

„Flota mlaznjaka je već krenula“, nastavio je gospodin D. „Biće na uobičajenom mestu za tri sata. Jedna moja veza iz Federalne avijatičarske asocijacije jamči vam bezbedan prolazak. Dotle ostanite ovde. Niko ne sme da se vraća kući. Nije bezbedno.“

Svi su počeli da mrmljaju.

„Šta će se desiti Salemu kad odemo?“, upita jedan odrasli. „Ko će voditi moj restoran?“

„A moju advokatsku kancelariju?“

„A vatrogasnu službu?“

„Šta je s mojim učenicima?“

„I mojim pacijentima?“

Atmosfera je brzo prerasla od sukoba u stravu. To su uticajne osobe koje imaju obavezu ne samo jedni prema drugima već i prema celoj zajednici. Zar gospodin D. stvarno očekuje da sve napuste i odu? Ko će zauzeti njihova mesta? Kako će društvo funkcionisati bez njih? A šta će biti s onima koji ostanu?

Zaboravivši na roditeljsko pravilo da se ne približava televizorima, Frenki se primakla monitoru i bubnula: „Jeste li sigurni da je odlazak najbolje rešenje?“

Gospodin D. se nagnuo prema kameri, čije se okruglo oko odražavalo u njegovim naočarima. „Gospođica Štajn?“ Frenki klimnu glavom.

Ponovo se zavalio u belu kapetansku stolicu i spojio vrhove prstiju. „Da, čuo sam za tebe.“

Frenki se široko osmehnula. „Hvala.“

Nekoliko odraslih se zacerekalo.

„Izvinite, gospodine“, rekao je Viktor, prebacio ruku ćerki oko ramena i povukao je dalje od ekrana. „Ona je tek rođena. A hoće da kaže kako je nekima dosadilo da se plaše. I želimo da ostanemo.“

„Lako je tebi da pričaš“, brecnu se Medi Gorgon, Dju-sova majka. „Frenki nije u filmu.“

„*Jeste*“, ispravila ju je Viveka.

„Samo njen glas“, istakla je Bluina ujna Koral. „Čudno kako je vodila intervjuje *iza* scene. Kao da je *znala* da će nam se obiti o glavu.“

Frenki se učinilo da joj je neko zakačio crevo od usisivača za pupak i uključio dugme USISATI PRIBRANOST. „Imali smo samo jednu kameru!“, odbrusila je. „Pretpostavljam da sam mogla da sedim ispitanicima u krilu ili smo mogli da okačimo kameru na klatno, ali...“

Viktor joj je dodirnuo rame da je upozori. „Dosta“, promrmljao je.

„To je bilo sjajno“, prošaputao joj je Bili na drugo uvo. Frenki se suviše iznervirala da bi se osmehnula.

„Za šta tačno optužujete moju ćerku?“, pitala je Viveka.

Na monitoru, gospodin D. promrsi konobarici šta će ručati.

„Mislim da znaš“, odgovorila je Koral. „Ona izaziva nevolje otkako se rodila.“

Frenki je zavarničila.

„Samo malo, Karol“, umešao se Ram de Nil, udobno zavaljen u naslonjači.

„Zovem se *Koral*.“

„Ni moja Kleo nije u filmu“, nastavio je. „Hoćeš li da kažeš kako i ona ima skriveni motiv?“

„Možda.“ Koral nije popuštala.

„Onda *ja* imam predlog za *tebe*“, rekao je Ram kad je Kleo stala pored njega. „Možda bi trebalo da zauzdaš svoju nećaku.“

„Tornjaj se!“ povika Blu. „Vladam sobom!“

Lala se zakikotala, a gospodin D. se ponovo okrenuo prema njima.

„Tako i zvuči“, narugao se Ram.

„Pa ja neću da rizikujem“, umešala se Medi. „Djus i ja se vraćamo u Grčku.“

„Molim?“, uzviknu Kleo. A onda je pitala dečka: „Što mi nisi rekao?“

„Saznao sam tek pre sat vremena“, zacvileo je.

„Koliko će dugo biti odsutan?“, pitala je Kleo gospođu Gorgon.

„Koliko god je potrebno“, odgovorila je Medi odlučno. „Sad normalci širom sveta znaju ko smo. Moramo da budemo s porodicom – samo njima možemo verovati.“

„Nije tačno. Mnogo normalaca nas podržava“, rekao je Džekson, očigledno misleći na Melodi.

„Šta je s košarkom?“, pitala je Kleo. „Trener će izbaciti Djusa iz ekipe ako propusti...“ Zaplakala je. „Šta je *sa mnom*?“

„Zahvaljujući tvom *pametnom* izboru, mi ostajemo ovde“, izjavio je Ram, iako Kleo nije mislila na to.

Koral je mahnula crnom kovertom. „Pa, Blu se vraća kod svojih roditelja u Bels Bič.“

Morsko stvorenje briznulo je u slane jecaje. Suva krljušt na obrazima zablistala je pod njenim suzama. Ujnjina prošaputana uveravanja da će svakog dana imati časove surfovanja i u sumrak plivati duž Velikog koralnog grebena donela su trenutnu utehu, ali onda se ponovo rasplakala pri pomisli da će ostaviti prijatelje i propustiti Klodininu žurku nestašne šesnaestogodišnjakinje.

„Poslaćemo ti snimak sa žurke“, rekao je Džekson ne bi li je utešio.

„Molim?“, upita njegova majka. „Ne ostajemo.“

„*Molim?* Ne mogu tek tako da odem. Šta je sa školom? Šta je s mojim časovima slikanja? I s *Melodi?*“

„Ona je slatka devojka, Džeksone, ali mi je trenutno najmanja briga.“

Rasprave su izbijale svuda oko Frenki. Roditelji i deca su se svađali zbog budućnosti dok im je stric Vlad otimao mobilne iz ruku.

Samo je Lala i dalje gledala u monitor. „Znači li to da ću ti se pridružiti na jahti, tata?“ Glas joj je smekšao od nade.

„La, upravljam međunarodnim carstvom s ovog broda. Teško da je to diznjevsko krstarenje“, objasnio je gospodin D. tonom koji nagoveštava da to ne govori prvi put.

Lala se zagledala u ružičaste pertle na svojim vojničkim čizmama. U sledećem trenutku podigla je pogled vlažnih očiju. „Dakle, ostaću ovde? Sa stricem Vladom?“

Gospodin D. odmahnu glavom.

„Zašto ne?“, pitala je i gurnula blede šake u rukave velikog džempera. „Nisam kao ti. Ne vidim se na kameri. Niko mi nije video lice.“

„Znaju gde stanuješ.“

„Ali...“

„Biće ti zabavno u Transilvaniji“, odvratio je.

„Ne.“ Lala ustuknu od ekrana. „Ne kod babe i dede Jezivih, *molim te!*“

„Prestani tako da ih zoveš. Tamo ćeš biti bezbedna. Ako budeš imala sreće, možda te i nauče nešto o odgovornosti i preuzimanju vođstva.“

Vlad je prevrnuo očima jer je to shvatio lično.

„Oni piju mesne šejkove i celog dana ne proviruju napolje!“

„Pa, malo su staromodni“, priznao je gospodin D.

„Tata, kad sam rekli deda Mrgudiću da hoću da budem veterinarka, on mi je odgovorio da već jesam jer ne jedem meso. On čak ne zna razliku između veterinara i vegetarijanca!“

„Mene su dobro vaspitali, zar ne?“

Lala nije odgovorila.

„Visi malo kod njih“, navalio je gospodin D.

„Dvosmislenost je namerna“, prošaputala je Blu i zakikotala se.

„Deka te samo zafrkava. Daj im priliku.“

„Ali, tata...“

Na ekranu se ponovo pojavila konobarica sa šniclom koja je cvrčala na srebrnom tanjiru.

„Bojim se da imam još jedan sastanak“, izjavio je. „Medi, telefoni.“

Stric Vlad je ispraznio crnu kesu na pod. Istupila je Djusova moderna i vitka majka. „Zatvorite oči“, rekla je

i podigla ruku do svojih crnih *Diorovih* naočara. Svi su zažmurili i ona je podigla naočare za sunce. Soba se brzo ohladila pa zagrijala kad je spustila stakla na oči. „Sve je čisto“, rekla je.

Pred njima je stajao kameni kip od odbačenih mobilnih telefona, novčanika i ličnih isprava – još jedno skriveno umetničko delo u podzemnom skrovištu. Poslednja počast njihovoj neprekidnoj borbi.

„Srećno svima.“ Glas gospodina D. nadjačao je jecaje. „I ne zaboravite, krijemo se dostojanstveno.“

„Krijemo se dostojanstveno“, odgovorili su svi. Svi osim Štajnovih.

Ekran se zacrneo i monitor se vratio u tavanicu.

S drugog kraja prostorije, ujna Koral, koja je i dalje tešila Blu, s mržnjom je zaškiljila na Štajnove.

„Verovatno bi trebalo da krenemo“, rekao je Viktor i zaštitnički prebacio ruku preko Frenkinih ramena.

Frenki ne može da veruje da njeni roditelji ozbiljno-ozbiljno nameravaju da ostanu. „I to je to? Samo ćemo se vratiti u Radklif?“

Viveka je klekla i uhvatila ćerku za ruku. „To je to.“ Ljubičaste oči su joj odlučne i sigurne. „Vekovima sve radimo na naš način, i to nas nije daleko odvelo. Zato ćemo sad pokušati po tvome.“

„Po mome?“ Frenki je zavarničila i povukla ruku. Zamislila je sebe kao vođu uspešne revolucije, i to ju je uzdiglo više nego što žice u brusu dignu dekolte. Ali izgovorene naglas, te reči su teške, otežale od odgovornosti i posledica. A pošto je više puta omanula kao borac za slobodu,